

Oswald Mosley v roce 1962

Autor: Oswald Mosley

Nebyli jsme jednotní, a proto jsme byli porobeni. Tak zní tragický epitaf dvou válečných generací. Jen tato slova a nic víc by měla ozdobit hrob evropského mládí. Takový byl osud mé generace v roce 1914 a taková byla i zkáza nové generace mladých vojáků v roce 1939. Mládí Evropy prolévalo krev svých bratří a hyeny tohoto světa blahobytně tloustly. Všichni, kdo bojovali, se octli v postavení porobených, bez ohledu na svou národní příslušnost. Vítězi se totiž stali jedině ti, kdo nebojovali, ale pouze shrábli zisky.

Jaká je tedy pravda o předválečných národně socialistických nebo fašistických hnutích? Naší chybou byl přesný opak toho, z čeho nás naši odpůrci vinili. Jak často se to asi v politice stává? Jak zřídka je lidem dovoleno dozvědět se cokoliv jiného než zrcadlový opak pravdy? Říkalo se o nás, že chceme upozadit zájmy své země ve prospěch cizích mocností, to však byla naprosto směšná lež. Ve skutečnosti jsme byli až příliš „národní“, příliš úzce soustředění na ochranu vlastních národních zájmů. To bylo tím skutečným omylem všech skutečně národně socialistických nebo fašistických hnutí, ať už v Británii, Německu, Francii, Španělsku nebo Itálii. Navzdory nařčení z ochoty stát se v případě střetu mezi státy „pátou kolonou“ byly naše politická ideologie i propaganda příliš nacionalistické, než aby měly tu moc utvářet v lidech vědomí nové evropské jednoty a solidarity, jež by snad všeobecným projevem souhlasné vůle dokázalo odvrátit katastrofu. Dalek tomu, bojovat ve válce pod vlajkou jiné země, nepromluvil nikdo z nás dostatečně rozhodně ve prospěch nového ducha Evropského svazu, z něhož nyní musí moderní realita učinit úhelný kámen našeho nového kréda. To staré bylo zadupáno do prachu právě proto, že fašistická perspektiva ve všech zemích byla až příliš úzce národní.

Jak k tomu došlo? Jak se toto krédo, jež mělo potenciál rozlítit plamen obrození západního člověka, nechalo stísnit do ohrádky úzkoprsého nacionalismu? Jak se vzepětí této divoké

bystřiny obrození vytratilo ve vyprahlých píscích minulosti, jež správně měla být už dávno zapomenuta?

Vidím dvě zásadní příčiny: první praktickou, druhou ideologickou. Naše krédo bylo i přes všechny svůj planoucí idealismus vždy prodchnuto nanejvýš praktickým realismem. Proto jsme hleděli s takovým odporem na absurdní konstrukci babylonské věže, již se jal starý svět po poslední válce stavět. Snaha vyřešit všechny problémy sestavením ještě většího a lepšího komitétu ještě více a různorodějších národností skončila až groteskním selháním, které jsme ve svém realismu předpověděli. Jejich reakcí na každý problém bylo zapojení dalších a dalších skupin, jejichž tradice, myšlení, cítění i instinkty si byly stále vzdálenější. V důsledku toho se problémy nevyhnutelně stávaly stále nepřekonatelnějšími, až dokud se celý projekt ve výjevu tragické absurdity pod vlastní tíhou nezhroutil. My jsme to nepovažovali za něco praktického, a tak jsme zkusili přístup opačný: každý národ si měl ve svém vlastním prostoru vytvořit systém, uzpůsobený svým vlastním tradicím, kultuře i cítění.

První fází plánu tak bylo rozdělení světa na velké, soběstačné bloky na realistickém základě tohoto přirozeného dělení. Na pevných základech těchto přirozených a prakticky rozdělených oblastí pak mohla postupně vyrůst nadstavba všeobecného přátelství a porozumění mezi národy. Už mnoho let před válkou jsem tak ve svých projevech i spiscích proti sobě stavěl koncepty „univerzalizmu“ a „internacionalismu“ v nanejvýš praktickém slova smyslu: pojdme si nejprve udělat pořádek ve vlastním koutě zaneřádněného pokoje – a teprve potom se můžeme začít bavit o budoucí podobě pokoje. Toto smýšlení bylo nanejvýš přirozenou reakcí na nedůstojné představení Babylonu, jenž na chaos odpovídal zmateným drmoláním v nespočtu vzájemně nesrozumitelných jazyků a protichůdných instinktů v kontextu starého „internacionalismu“, který vznikl coby ideál a plynule přerostl v kšeft.

Zhnusení ze současných omylů však většinu protagonistů nového evropského kréda vrhlo přímo do náruče toho, co bychom mohli označit na překonanou cestu ultranacionalismu. V praxi se až příliš jasně ukázalo, že bizarní směska ras a kultur nikam nevede, a tak realismus nových Evropanů vedl k úkroku do opačného extrému: k nacionalismu, v moderních podmínkách nepřirozeně úzkému.

Náš ideologický odpor vůči starému internacionalismu byl pochopitelně ještě výraznější než ten praktický. Zásady internacionalismu nám připadly absurdní a ohavné – úplné popření všech zjevných přirozených pravd, jehož výsledkem mohl být jedině úpadek a zánik. Tvzení, že každý divoch je ve všech ohledech zcela Evropanovi rovnocenným bratrem, bylo zcela zjevně nepravdivé – všechny smysly, instinkty, dějiny i poznání hlasitě protestovaly, že jsme na první pohled a zásadně odlišní. Mezinárodní bratrství tak bylo založeno na kompletní negaci pravdy. Představa, že na předpokladu všeobecné rovnosti všech lidí i ras lze vystavět svět, je nebezpečným nonsensem. Ve skutečnosti se od sebe totiž na první pohled liší intelektem, vzhledem, mírou poznání, svými kolektivními počiny, dějinami i tradicemi.

Krom toho se nadání jednotlivých ras nebo národů liší stejně široce, jako je tomu u jednotlivců. Tvrdit tedy, že jsou totožní, znamená postavit se za nepravdu natolik zřetelnou, až se člověk právem vystavuje nařčení z touhy zničit v zájmu nižšího vyšší. A právě z toho

skutečně byli a jsou obviňováni komunisté: že se snaží rozbít všechny evropské hodnoty, založené na pravdách ověřených zkouškou staletí a věků, jelikož prvním krokem při nahrazení vyššího nižším musí být zničení předchozích hodnot. Než postavíte to nízké na nejpřednější místo, musíte nejprve prokázat, že nic vyššího neexistuje. Tento postup velice přivítala také mezinárodní peněžní moc s vědomím, jak lehce dokáže nižší penězi získat pro své vlastní záměry, zatímco u vyšších by to takto snadno nikdy nedokázala. Vyšší hodnoty lidí vyššího typu totiž tvoří přirozenou překážku korupci i chaosu. Nejschůdnější cestou k jejich odstranění se tak jeví prokázat, že lidé a národy se mezi sebou nijak zásadně neliší. Materiálnímu triumfu proto nutně předchází duchovní ofenziva.

Takové tedy byly ideologie a učení, od nichž se národně socialistické nebo fašistické krédo tak přirozeně a rozhodně odvracelo. Tragédii spatřuji v tom, že z tohoto zhnusení vzešlý nacionalismus zůstal příliš úzkoprsý.

Opravdová idea, jež se musí stát krédem v budoucnosti, bude rozhodně muset odvrhnout jak starý internacionalismus na jedné straně, tak na té druhé překročit hranice a omezení výlučného nacionalismu, který přirozené přátele a příbuzné rozděljuje. Člověk se v přirozeném procesu sjednocování se svými blízkými rodáky přesunul z dělení podle vesnic k národu, s tím jak rostl jeho duch. Nyní však nastal čas přesunout se od národa ke kontinentu a ještě dál, vedeni tímž přirozeným impulzem a procesem sjednocování s těmi, kteří jsou nám nejbližší krví, tradicí, smýšlením i duchem.

Idea příbuzenství je opravdovou ideou; natažením ruky z našich tlup směrem k těm, kdo jsou s námi spřízněni nebo náleží k témuž druhu. Tato idea dokáže vytvořit Evropský svaz tam, kde starý internacionalismus selhal. Coby příslušníci jednotlivých větví jedné rodiny by Evropané měli vždy být sjednoceni ideálem. Dnes na poli reálné politiky i ideálů stojí Evropa na rozcestí: buď svaz, nebo katastrofa. Proto musíme pracovat na novém sjednocení myslí a ducha, ne jen abychom předešli katastrofě, ale také coby základny pro budoucí tvůrčí proces. Idea příbuzenství náš vede až za hranice Evropy, vždyť naši lidé totiž i v obou Amerikách. I jejich duchovní život v posledku vyvěrá z téměř tří milénií evropských dějin a kultury. Veškerá přirozenost hluboké reality tohoto věku i jeho dalších ideálů jim v jejich poslední zkoušce velí cítit i smýšlet podobně jako my.

Milujeme své otčiny, musíme však tuto lásku rozšířit, žádá si to praktická i idealistická stránka naší situace. Rozšíření patriotismu je nejen nezbytností, ale také nadějí. Nový patriotismus otevře svou náruč všem lidem téhož rodu, nepošlape však jejich hodnoty snahami o nepřirozené míšení, na nichž ztroskotal starý internacionalismus. Univerzalismus téhož druhu, prodchnutý novým spojením ducha s hmotou, bude svým příslušníkům i jejich hodnotám záštitou, zároveň však nebude ohrožením pro ostatní. A tak skončíme s rozdělením dvou válečných generací a naše ideály, tak tragicky zneužitě a zrazené, konečně dojdou uskutečnění způsobem, jaký jsme si tehdy ani plně nedokázali představit.

Utrpení našeho věku jsme nesnášeli nadarmo, pokud z něj nyní dojde ke zrození ideje, jež nás přenese přes tak zvanou demokracii a dokonce i fašismus. Z plamenů zanikající epochy povstává idea budoucnosti.

1947

Esej sira Oswalda Mosleyho **The Extension of Patriotism** z roku 1947 byla přetištěna na stránkách Counter-Currents Publishing 16. listopadu 2012.